

Република Србија
Врховни касациони суд
Прев 256/2015
24.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншилер Поповић, Браниславе Апостоловић, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Т.С. а.д. Београд, кога заступа пуномоћник В.Н., адвокат из Б., против туженог Предузеће А.с. д.о.о. из Б., кога заступа пуномоћник Н.Ј., адвокат из Б., одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 5612/13 од 01.04.2015.године, у седници већа одржаној дана 24.12.2015.године, донео је

РЕШЕЊЕ

I НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца Т.С. а.д. из Б. , изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 5612/13 од 01.04.2015.године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду п бр. 3840/12 од 21.05.2013.године, у ставу првом изреке укинута је решење о извршењу на основу веродостојне исправе тога суда Ив бр. 5333/12 од 24.04.2012.године у обавезујућем делу у целости. Ставом другим изреке констатовано је повлачење тужбе за износ главног дуга од 1.775.148,10 динара. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев за обавезивање туженог да тужиоцу плати износ од 891.777,26 динара са законском затезном каматом на износ од 71.860,80 динара почев од 21.12.2011.године па до исплате и на износ од 819.825,70 динара почев од 21.01.2012.године па до исплате, као и за законску затезну камату на сваки појединачни износ и за период који се наводи у овом ставу. Ставом четвртим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Привредни апелациони суд је пресудом Пж бр.5612/13 од 01.04.2015.године одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио првостепену пресуду Привредног суда у Београду у ставовима трећем и четвртном изреке.

Против другостепене пресуде тужилац је преко пуномоћника из реда адвоката изјавио посебну ревизију засновану на одредби члана 404. ЗПП, а због погрешне примене материјалног права. Посебну ревизију је изјавио због потребе

уједначавања судске праксе, обзиром да је у готово истом чињеничном стању другостепени суд донео неколико одлука у корист тужиоца, а две одлуке урачунавајући и побијану против овде тужиоца.

Одредбом члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ове ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Одлучујући у смислу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио ревизију тужиоца, јер у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, као ни уједначавање судске праксе. Пресуде Привредног апелационог суда на које се ревидент позива указујући на неједнаку судску праксу нису засноване на истом чињеничном основу, будући да усвајање или одбијање тужбеног захтева за исплату разлике између уговорене цене и цене прописане решењем Агенције за електронске комуникације од 16.05.2011.године која је поништена одлуком Управног суда од 10.07.2012.године зависи од тога на који се период односи потраживање, те да ли је одлука донета пре или после поништаја решења Агенције од стране Управног суда, те код неједнаког чињеничног стања, нема потребе за уједначавањем судске праксе.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије и применом одредбе члана 485. ЗПП којом је прописано да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је у предметном спору поднета 20.04.2012.године ради исплате износа од 2.666.073,43 динара, али је захтев у поднеску од 08.12.2013.године смањен на износ од 891.777,26 динара и тако постављени тужбени захтев је правноснажно одбијен. Наведени износ на дан подношења тужбе представља динарску противвредност 7.998,92 евра, што је испод законом прописаног ревизијског цензуса, због чега ревизија није дозвољена.

На основу изложеног и члана 413. ЗПП Врховни касациони суд је ревизију тужиоца одбацио као недозвољену.

**Председник већа-судија,
Бранко Станић,с.р.**